ECLI:LV:ADAT:2018:0508.A420226117.10.S

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.A420226117
AA43-0768-18/25

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2018.gada 8.maijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente Inga Juhņeviča-Knoka,
tiesneses Indra Meldere un Linda Vīnkalna

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. C/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. C/ tiktu reģistrēta palīdzības saņemšanai dzīvojamās telpas izīrēšanai pirmām kārtām 7.reģistrā kā repatriante, sakarā ar /pers. C/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 22.septembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. C/ (turpmāk – pieteicēja) 2017.gada 23.februārī ar iesniegumu vērsās Rīgas domes Mājokļu un vides departamentā (turpmāk – Departaments), lūdzot viņu reģistrēt palīdzības saņemšanai dzīvojamās telpas izīrēšanai pirmām kārtām kā repatriantei.

Ar Departamenta Dzīvokļu pārvaldes komisijas personu reģistrācijai palīdzības saņemšanai (turpmāk – Komisija) 2017.gada 5.aprīļa lēmumu (sēdes protokols Nr.16, 2.16.punkts) atteikts pieteicēju reģistrēt palīdzības saņemšanai dzīvojamās telpas izīrēšanai pirmām kārtām 7.reģistrā, pamatojoties uz likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta pirmās daļas 4.punktu un trešo daļu (turpmāk – Sākotnējais lēmums).

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja Departamenta direktoram.

Ar Departamenta 2017.gada 11.maija lēmumu Nr.DMV-17-9514-ap (turpmāk – Lēmums) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts. Lēmums pamatots ar likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta pirmās daļas 4.punktu un trešo daļu. Ņemot vērā, ka pieteicēja par repatrianti atzīta 2014.gada 17.februārī, bet ar iesniegumu pašvaldībā, lūdzot viņu reģistrēt palīdzības saņemšanai dzīvojamās telpas izīrēšanai pirmām kārtām kā repatriantei, vērsās 2017.gada 23.februārī, pieteicēja ir nokavējusi iesnieguma iesniegšanas sešu mēnešu termiņu.

[2] 2017.gada 30.maijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicēja tiktu reģistrēta palīdzības saņemšanai dzīvojamās telpas izīrēšanai pirmām kārtām 7.reģistrā kā repatriante.

Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[2.1] Likumā „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" noteiktā termiņa piemērošana nedrīkst nonākt pretrunā ar pieteicējas Latvijas Republikas Satversmē (turpmāk – Satversme) un starptautiskajos tiesību aktos nostiprinātajām tiesībām uz mājokli.

[2.2] Pieteicēja 2014.gada 17.februārī ar tobrīd pastāvīgo dzīvesvietu Amerikas Savienotajās Valstīs tika atzīta par repatrianti, kurai ir tiesības pārcelties uz dzīvi Latvijā, atgriežoties etniskajā dzimtenē. Tikai 2016.gada 6.oktobrī pieteicējas veselības stāvoklis ļāva atgriezties Latvijā un pieteicējai uzreiz tika piešķirta 3.invaliditātes grupa. Tā kā repatrianta statusa saņemšana piešķir arī tiesības uz palīdzību dzīvokļa jautājuma risināšanā, pieteicēja, tiklīdz tas bija objektīvi iespējams, vērsās Departamentā ar iesniegumu par reģistrēšanu minētās palīdzības saņemšanai. Pieteicējas veselības stāvoklis, atrodoties Amerikas Savienotajās Valstīs, objektīvi liedza likumā noteiktās darbības veikt likumā noteiktajā termiņā.

[2.3] Tā kā pieteicējai Latvijā nav radu vai draugu, kuri varētu palīdzēt ar nepieciešamo ikdienas aprūpi, pieteicējai primāri bija jāspēj sev pašai šo aprūpi nodrošināt. Atzīstot, ka pastāvošajā situācijā pieteicēja neatgriezeniski zaudē tiesības uz palīdzību dzīvokļa jautājuma risināšanā, tiktu pārmērīgi ierobežotas pieteicējas tiesības uz mājokli.

[2.4] Nav šaubu, ka likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta trešajā daļā noteiktā termiņa leģitīmais mērķis ir tiesiskās noteiktības stiprināšana un šādu termiņu noteikšana ir piemērots līdzeklis šī leģitīmā mērķa

sasniegšanai. Tomēr ir jāizvērtē, vai šādas tiesību normas piemērošana nenonāk pretrunā ar personas cilvēktiesībām. Tā kā pieteicējai kā repatriantei valsts atbalsts mājokļa nodrošināšanā šobrīd izriet vienīgi no minētā likuma, atzīstams, ka pieteicējas tiesības uz mājokli tiek ierobežotas, piemērojot sešu mēnešu termiņu kā subjektīvo tiesību izbeidzošu kritēriju.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 22.septembra spriedumu pieteicējas pieteikums noraidīts. Spriedums motivēts šādi.

[3.1] Pieteicēja vērsusies tiesā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru viņa kā repatriante tiktu reģistrēta palīdzības saņemšanai dzīvojamās telpas izīrēšanai pirmām kārtām 7.reģistrā.

Lai uzdotu iestādei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi iestājušies. Konstatējot, ka kāds labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikums nav iestājies, tiesai nav pamata apmierināt prasījumu (*sk. Augstākās tiesas 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-118 10.punktu*).

[3.2] Lietā nav strīda, ka pieteicēja ir repatriante, proti, ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – Pārvalde) 2014.gada 17.februāra lēmumu Nr.59 pieteicēja atzīta par repatrianti. Līdz ar to uz pieteicēju ir attiecināmas Repatriācijas likuma normas.

Repatriācijas likuma 14.pants noteic repatriantam piešķiramo palīdzību sociālo jautājumu risināšanā, proti, repatriantam, kurš izceļojis no Latvijas laikā līdz 1990.gada 4.maijam vai dzimis ārvalstīs, vai izceļojis no Latvijas pēc 1990.gada 4.maija un izceļošanas brīdī bijis nepilngadīgs, ir tiesības saņemt palīdzību sociālo jautājumu risināšanā atbilstoši šā likuma 8.panta noteikumiem.

Minētā likuma 8.panta otrā daļa paredz, ka pašvaldība sniedz repatriantam palīdzību dzīvokļa jautājuma risināšanā saskaņā ar likumu „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā".

Attiecīgi likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.pantā uzskaitītas tās personas, kuras ar dzīvojamo telpu nodrošināmas pirmām kārtām, tostarp minētā panta pirmās daļas 4.punkts paredz, ka ar dzīvojamo telpu pirmām kārtām nodrošināmi repatrianti, kuri izceļojuši no Latvijas laikā līdz 1990.gada 4.maijam un kuriem nav iespējams likumā noteiktā kārtībā iemitināties pirms izceļošanas no Latvijas aizņemtajā dzīvojamā telpā, vai repatrianti, kuri dzimuši ārvalstīs vai izceļojuši no Latvijas pēc 1990.gada 4.maija un izceļošanas brīdī bijuši nepilngadīgi.

No minētajām tiesību normām izriet, ka likumdevējs ir uzskatījis par nepieciešamu repatriantiem sniegt palīdzību sociālo jautājumu risināšanā (tostarp palīdzība dzīvokļa jautājuma risināšanā), taču vienlaikus likumdevējs ir izšķīries noteikt, ka šīs tiesības uz palīdzību nav absolūtas, proti, tās nav attiecināmas uz visiem repatriantiem, bet gan tiem, kuri izceļojuši no Latvijas laikā līdz 1990.gada 4.maijam un kuriem nav iespējams likumā noteiktā kārtībā iemitināties pirms izceļošanas no Latvijas aizņemtajā dzīvojamā telpā, vai repatriantiem, kuri dzimuši ārvalstīs vai izceļojuši no Latvijas pēc 1990.gada 4.maija un izceļošanas brīdī bijuši nepilngadīgi.

Lietā nav strīda, ka pieteicēja izceļojusi no Latvijas 1990.gada 23.augustā un izceļošanas brīdī nav bijusi nepilngadīga. Iepriekš minētais fakts konstatēts gan Pārvaldes 2014.gada 17.februāra februāra lēmumā Nr.59, gan arī pati pieteicēja tiesas sēdē apstiprināja faktu, ka devusies prom no Latvijas 1990.gada 23.augustā.

Līdz ar to tiesa secināja, ka pieteicēja nav likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.pantā un Repatriācijas likuma 14.pantā noteiktais subjekts, kam būtu tiesības saņemt palīdzību sociālo jautājumu risināšanā (tostarp palīdzība dzīvokļa jautājuma risināšanā).

[3.3] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāve ir paskaidrojusi, ka pieteicējai ir saprotams, ka no likuma normām izriet, ka viņai nepienākas palīdzība sociālo jautājumu risināšanā, taču pieteicējas ieskatā šāda situācija nav godīga, proti, iedalot repatriantus tajos, kas izceļoja līdz 1990.gada 4.maijam un pēc šī datuma. Pieteicēja uzskata, ka viņai pienākas sociālā palīdzība neatkarīgi no apstākļa, ka izceļojusi no Latvijas pēc 1990.gada 4.maija.

Izvērtējot Repatriācijas likuma preambulā noteikto kopsakarā ar likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.pantu un Repatriācijas likuma normām, kas attiecas uz sociālās un materiālās palīdzības sniegšanu repatriantiem, tiesa secināja, ka likumdevējs ir izšķīries noteikt, ka tiesības uz sociālo palīdzību pirmām kārtām ir tiem repatriantiem, kuri, glābdamies no komunistiskā un nacistiskā terora, atstājuši Latviju kā bēgļi vai tikuši nepamatoti represēti vai deportēti. Kā jau iepriekš konstatēts, pieteicēja devusies prom no Latvijas 1990.gada 23.augustā, proti, pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas, līdz ar to izceļošana nav bijusi saistīta ar glābšanos no komunistiskā un nacistiskā terora, bet gan pašas pieteicējas brīva griba izceļot no neatkarīgās Latvijas. Tas, vai šāda veida sociālās palīdzības atbalsts tiek noteikts visiem vai tikai konkrētai repatriantu daļai, atkarīgs no valsts ekonomiskajām spējām un politiskas izšķiršanās, kas ir likumdevējvaras kompetencē. Tiesas kompetencē nav pārvērtēt šo likumdevēja izšķiršanos.

[3.4] Tiesa norādījusi, ka nevērtēs pieteicējas argumentus par likumā „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" noteiktā sešu mēnešu termiņa nokavējuma iemesliem, jo tie nevar mainīt sprieduma rezultātu. Proti, pat gadījumā, ja argumenti par termiņa nokavējumu būtu pamatoti, tas nevarētu ietekmēt lietas rezultātu, jo tiesa atzina, ka pieteicēja nav likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta pirmās daļas 4.punktā noteiktais subjekts, kam pienākas palīdzība sociālo jautājumu risināšanā.

[3.5] Ņemot vērā, ka nav konstatēti priekšnoteikumi labvēlīga administratīvā akta izdošanai, uzliekot pienākumu Departamentam reģistrēt pieteicēju palīdzības saņemšanai dzīvojamās telpas izīrēšanai pirmām kārtām 7.reģistrā, pieteicējas pieteikums ir noraidāms.

Vienlaikus tiesa norādīja, ka pieteicējai ir tiesības vērsties pašvaldībā pēc sociālās palīdzības dzīvokļa jautājuma

risināšanā pēc citiem likumā „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" minētajiem kritērijiem par palīdzības sniegšanu.

[4] Par Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 22.septembra spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību. Apelācijas sūdzībā un papildus paskaidrojumos norādīti šādi argumenti.

[4.1] Administratīvā rajona tiesa nav izvērtējusi, ka tiesības uz mājokli kā cilvēktiesības ir nostiprinātas gan Satversmes 109.pantā, gan ANO Starptautiskā pakta par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām 11.pantā, gan Eiropas Sociālās Hartas 16.pantā. Lai nodrošinātu personas tiesības uz mājokli, tika pieņemts likums „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā". Tā kā pieteicējai kā repatriantei valsts atbalsts mājokļa nodrošināšanai izriet vienīgi no minētā likuma, pieteicējas tiesības uz mājokli tiek ierobežotas, piemērojot sešu mēnešu termiņu kā subjektīvo tiesību izbeidzošu kritēriju.

Tiesa nepietiekami izvērtēja pieteicējas norādītos apstākļus, ka pieteicējas veselības stāvoklis, atrodoties Amerikas Savienotajās Valstīs, objektīvi liedza pieteicējai veikt likumā noteiktās darbības likumā noteiktajā termiņā.

[4.2] Tiesa nepamatoti sašaurināja personu loku, kurām ir tiesības uz palīdzības saņemšanu kā repatriantiem.

Piešķirtais repatrianta statuss pats par sevi neuzlabo pieteicējas dzīves apstākļus Latvijas Republikā, ja netiek nodrošināta palīdzība, kura pienākas repatriantiem. Ja personas tiek aicinātas pārcelties uz pastāvīgu dzīvi Latvijas Republikā, valstij jāspēj nodrošināt personas ar primāri nepieciešamo – ar mājokli.

[4.3] Izceļošanas jautājumu pieteicēja sāka kārtot jau no 1989.gada. 1990.gada janvārī Amerikas Savienoto Valstu vēstniecībā tika apstiprināti pieteicējas un viņas meitas ieceļošanas ielūgumi, bet 1990.gada 16.maijā saņemtas vīzas. Tikai pēc Veselības aizsardzības ministrijas 1990.gada jūlija lūguma pieteicējai bija iespēja iegādāties aviobiļetes un 1990.gada 23.augustā izceļot. Izceļot ātrāk pieteicējai nebija iespējams no viņas neatkarīgu iemeslu dēļ.

[5] Departaments paskaidrojumos par pieteicējas apelācijas sūdzību norāda, ka tā ir nepamatota un noraidāma, savukārt pirmās instances tiesas spriedums ir tiesisks un pamatots. Pieteicēja nav norādījusi uz iepriekš nezināmiem apstākļiem vai jauniem faktiem, kas varētu būt par pamatu labvēlīga administratīvā akta izdošanai.

[6] Administratīvā apgabaltiesa ar 2017.gada 13.decembra lēmumu nolēma izbeigt tiesvedību administratīvajā lietā, atzīstot, ka pieteicējai kā repatriantei nav subjektīvo publisko tiesību prasīt palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā, secīgi nav arī subjektīvo tiesību prasīt šāda labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

[7] Pieteicēja par Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 13.decembra lēmumu iesniedza blakus sūdzību.

Ar Augstākās tiesas 2018.gada 30.janvāra lēmumu Nr.SKA-889/2018 atcelts Administratīvās apgabaltiesas 2017.gada 13.decembra lēmums un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai Administratīvajā apgabaltiesā.

[8] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[9] Administratīvā apgabaltiesa, pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi procesa dalībnieku argumentus kopsakarā ar lietā esošajiem pierādījumiem, atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[10] Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa, izvērtējot Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 22.septembra sprieduma motivāciju, atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi un vispusīgi izvērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un pamatoti atzinusi, ka nav pamata labvēlīga administratīvā akta izdošanai, ar kuru pieteicēja tiktu reģistrēta palīdzības saņemšanai dzīvojamās telpas izīrēšanai pirmām kārtām 7.reģistrā kā repatriante.

Tā kā pirmās instances tiesas sprieduma pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, apgabaltiesa pievienojas tā motivācijai un to neatkārto.

Atbildot uz apelācijas sūdzībā ietvertajiem apsvērumiem, Administratīvā apgabaltiesa norāda turpmāk minēto

[11] Satversmes 109.pants noteic, ka ikvienam ir tiesības uz sociālo nodrošinājumu vecuma, darbnespējas, bezdarba un citos likumā noteiktajos gadījumos.

Tātad minētā tiesību norma paredz personai tiesības uz sociālo palīdzību tikai likumā noteiktajos gadījumos.

Satversmes tiesa ir norādījusi, ka sociālās tiesības ir ļoti nozīmīgas, taču vienlaikus īpašas, atšķirīgas cilvēktiesības, jo šo tiesību realizācija ir atkarīga no katras valsts ekonomiskās situācijas un pieejamiem resursiem. Satversmes 109.pants garantē iedzīvotājiem tiesības uz stabilu un prognozējamu, kā arī efektīvu, taisnīgu un ilgtspējīgu sociālās aizsardzības sistēmu, kura nodrošina samērīgu sociālo nodrošinājumu. Taču šī norma arī paredz un pieļauj zināmas atšķirības sociālā nodrošinājuma saņemšanā (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2001.gada 13.marta sprieduma lietā Nr.2000-08-0109 secinājumu daļu un 2010.gada 15.aprīļa sprieduma lietā Nr.2009-88-01 8.punktu)*.

Satversmes tiesa vairākkārt ir arī norādījusi, ka saskaņā ar starptautisko tiesību normām sociālās un ekonomiskās

aizsardzības sistēma un tās uzturēšana ir pašas valsts ziņā un ir atkarīga no valsts ekonomiskās situācijas un pieejamiem resursiem. Turklāt valstij ir plaša rīcības brīvība, lemjot par sociālo tiesību jautājumiem (*sk. Satversmes tiesas 2002.gada 25.februāra sprieduma lietā Nr. 2001-11-0106 secinājumu daļas 1.punktu, 2005.gada 4.novembra sprieduma lietā Nr.2005-09-01 14.1.punktu un 2005.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr.2005-19-01 9.punktu*).

Pašvaldības palīdzība dzīvokļa jautājumu risināšanā ir pieskaitāma tādai sociālo tiesību jomai kā sociālais atbalsts (jeb sociālā palīdzība plašākā nozīmē), ko valsts vai pašvaldība sniedz personām, kurām ir vajadzība pēc šāda atbalsta un kuras pašas saviem spēkiem nespēj nodrošināt attiecīgo vajadzību. Taču sociālā atbalsta, tāpat kā ikvienas sociālās tiesības nodrošināšana ir atkarīga no valsts vai pašvaldības finansiālajām iespējām un resursiem. (*sk. Augstākās tiesas 2010.gada 6.maija sprieduma lietā Nr.SKA-171/2010 7.punktu*).

Tādējādi likumdevējs noteic, kādos gadījumos personām tiek sniegta pašvaldības palīdzība dzīvokļu jautājumu risināšanai pirmām kārtām.

Pretēji pieteicējas norādītajam, tiesību normas nenoteic, ka jebkuram repatriantam ir tiesības uz palīdzību dzīvokļa jautājuma risināšanā pirmām kārtām un valstij ir pienākums to nodrošināt. Repatriācijas likuma 8.panta otrā daļa un 14.pants un likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta panta pirmās daļas 4.punkts noteic, ka tiesības uz šādu palīdzību ir tikai repatriantiem, kuri izceļojuši no Latvijas laikā līdz 1990.gada 4.maijam un kuriem nav iespējams likumā noteiktajā kārtībā iemitināties pirms izceļošanas no Latvijas aizņemtajā dzīvojamā telpā, vai dzimuši ārvalstīs vai izceļojuši no Latvijas pēc 1990.gada 4.maija un izceļošanas brīdī bijuši nepilngadīgi. Tātad normu mērķis nav sniegt palīdzību visām personām, kas jebkādu apstākļu pēc ir izceļojušas no Latvijas, vēlas atgriezties, bet kādu iemeslu pēc paši nevar sevi nodrošināt ar mājokli Latvijā. Valsts ir nolēmusi sniegt šādu palīdzību mājokļa jautājuma risināšanā tikai repatriantiem, kuri atbilst likumā noteiktajiem kritērijiem.

Turklāt minētie repatrianti šīs tiesības nevar izmantot neierobežotā laika posmā. Likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta trešajā daļā ir noteikts, ka šādi repatrianti ar dzīvojamo telpu nodrošināmi tikai tad, ja tie reģistrēti šāda veida palīdzības saņemšanai ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc tam, kad ieguvušas tiesības uz nodrošinājumu ar dzīvojamo telpu. Apgabaltiesas ieskatā minētais termiņš ir izskaidrojams ar valsts vēlmi atbalstīt un veicināt šo repatriantu tūlītēju atgriešanos Latvijā pēc repatrianta statusa saņemšanas.

Nepamatots ir pieteicējas apsvērums, ka pirmās instances tiesa ir sašaurinājusi personu loku, kurām ir tiesības uz palīdzības saņemšanu kā repatriantiem. Pirmās instances tiesa pareizi ir ņēmusi vērā Repatriācijas likuma 8.panta otrajā daļā un 14.pantā un likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta pirmās daļas 4.punktā noteikto. Arī Rīgas domes 2015.gada 9.jūnija saistošie noteikumi Nr.153 „Par reģistrācijas un palīdzības sniegšanas kārtību dzīvokļa jautājumu risināšanā" (54.1.apakšpunkts) nepaplašina likumā noteikto repatriantu loku, kuriem ir tiesības saņemt šādu palīdzību.

[12] Ievērojot, ka pieteicēja ir izceļojusi no Latvijas pēc 1990.gada 4.maija, būdama pilngadīga, attiecībā uz pieteicēju neizpildās priekšnoteikumi palīdzības dzīvokļa jautājuma risināšanai saņemšanai saskaņā ar Repatriācijas likuma 8.panta otro daļu un 14.pantu, likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta pirmās daļas 4.punktu un Rīgas domes 2015.gada 9.jūnija saistošo noteikumu Nr.153 „Par reģistrācijas un palīdzības sniegšanas kārtību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 54.1.apakšpunktu.

Apgabaltiesa, izvērtējot pieteicējas apsvērumus par pieteicējas izceļošanas apstākļiem, uzskata, ka pieteicējas gadījums nav tāds, lai, pamatojoties uz vienlīdzības un samērīguma principu, pieteicējai piešķirtu konkrēto palīdzību. Apgabaltiesa ņem vērā, ka pieteicējas iesniegtie dokumenti apstiprina, ka pieteicēja 1990.gada 23.augustā ir izceļojusi no Latvijas ar mērķi pavadīt nepilngadīgo meitu uz ārstēšanos Amerikas Savienotajās Valstīs. Pieteicēja nav sniegusi paskaidrojumus un pierādījumus, kas pierādītu, ka pieteicējas izceļošana ir bijusi saistīta ar glābšanos no komunistiskā terora, un konkrēti attiecībā uz pieteicēju arī pēc 1990.gada 4.maija tika īstenoti vai pastāvēja reāli draudi, kas bija par iemeslu izceļošanai. Līdz ar to nav pamats uzskatīt, ka pieteicēja atradās vienādos un savstarpēji salīdzināmos apstākļos ar pilngadīgajām personām, kas izceļoja līdz 1990.gada 4.maijam.

Lai gan konkrētajā gadījumā tam nav izšķirošas nozīmes, apgabaltiesa uzskata par nepieciešamu norādīt, ka Departaments ir pareizi konstatējis, ka pieteicēja atbilstoši likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta trešajā daļā noteiktajam nav arī vērsusies pašvaldībā palīdzības saņemšanai sešu mēnešu laikā pēc tam, kad ieguvusi repatrianta statusu. Pieteicējas iesniegtie paskaidrojumi un pierādījumi norāda, ka pieteicējai no 2015.gada ir bijušas veselības problēmas, kas, iespējams, kavēja viņu vērsties pašvaldībā. Taču pieteicēja nav iesniegusi pierādījumus, kas apstiprinātu, ka pieteicējai sešu mēnešu laikā pēc repatrianta statusa iegūšanas (no 2014.gada februāra līdz augustam) bija veselības traucējumi, kas liedza noteiktajā termiņā vērsties pašvaldībā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, 329.panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt /pers. C/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. C/ tiktu reģistrēta palīdzības saņemšanai dzīvojamās telpas izīrēšanai pirmām kārtām 7.reģistrā kā repatriante.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma

sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente I.Juhņeviča-Knoka

Tiesneses I.Meldere

L.Vīnkalna